

Urednik za prozu:	Damjan Pejović
Urednik za poeziju:	Lana Šepelj
Lektor:	Tijana Pejčić
Tiraž:	300 primeraka
URL:	www.rastko.ro

Materijale šalžite na sledeću kontakt adresu:
zelenikonj@gmail.com

Svako neovlašćeno umnožavanje i kopiranje je poželjno!

Cena se određuje naknadno, svaki čitalac ima slobodu da utvrdi vrednost fanzina koji može biti plaćen ili vraćen, oštećen ili ne!

IZREFORMISAN

I kako uđe ti
tako mi tamu zameni mrak
i sve se trulo pokvari
i svaka teška reč posta psovka
i buku nasledi dreka,
ciku vriska,
rusvaj posta metež,
razdor nesloga,
brlog svinjac,
a kad suze zameni plač,
brige nespokoj
i žestinu bes,
tad izađe ti
i ja tek onda primetih
da mi umesto glave ostade panj,
'mesto duše suva šišarka,
telo mi džinovski nakovanj,
a ruke i noge sad su konci svileni;
pa i da je tama, a ne mrak,
niti meni ko sad ovde ulazi,
nit' ja mogu kome i da otvorim.

George Karan, 1977 godište,
Student političkih nauka , Ottawa, Kanada,
kumdjole@hotmail.com

NAJTUŽNIJI DAN U MOM ŽIVOTU

Od samog početka je bilo sumnjivo. U celom kraju ni jednog deteta da se igra na ulici.

Šta se može. Uzmem loptu i šutnem je u zid. Ona se vrati. Opet šutnem. Opet se vrati.

Nigde nikog. Šutnem nekoliko puta. Stanem. Kako to da baš nikoga nema? Čudno.

Ponovo pogodim zid. Udarac odzvanja, prelama se u meni.

Polako već počinjem sa samosažaljevanjem, kad, odjednom, sa trećeg sprata, preko terase, pomalja se čela komšije Vukmanovića (pandur u penziji, doživotni predsednik kućnog saveta):

- Jesi li ti normalan!?! Šta lupaš tu! Znaš li ti da je umro drug Tito?! Marš kući da gledaš sahranu!!!

Trčim ulicom greajući u suzama.

U stanu me, na kauču, ispred televizora, čekaju mama i tata.

- Zašto se onaj čika dere na mene?

Ne čuju moje uplakano pitanje od vlastitih jecaja.

Mikica Ilić, 1972 godište,
prozni pisac iz Bosuta,
rubiroza@mail.ru

Pogođen
u Adamovu jabučicu
Iskašljavam te
Napregnut
da tvoj i moj život
iz sebe Izgrcam
Poradam te
Slavim ti rođendan
Nulti
Bistrim seme
Prštim u tek iskovanoj
neohlađenoj karici prisustva

Vladimir Stojnić, 1980. godište,
stoojnic@eunet.yu

PARK

Jednog lepog avgustovskog dana ulicom se bezbrižno šetao jedan bubašvabac. Bubašvabac ko bubašvabac, ni o čemu nije mnogo razmišljao, nego, eto, šetao se bezveze. Prolazio tako bubašvabac ulicom pored uobičajenih prizora: kontejnera, izloga, između cipela, automobila koji jure, konja koji jure i, sve u svemu, ničeg neuobičajenog nije tu bilo.

Iz kontejnera pored kojih je prolazio druge bubašvabe pozivahu ga da svrati malo kod njih da se druže i ispričaju o svakodnevnom bubašvapskim dešavanjima, ali njemu već behu dosadile te učmale sedeljke na kojima se samo priča o hrani i o tome koji je kontejner najpikantniji u poslednje vreme. Beše mu se smučilo sve to i on, odmahnuvši jednom od svojih prednjih nogu, nastavi da ide ulicom. Prolazeći pored izloga prehrambene robe ubrzavao bi korak, jer ako nije volelo društvo svojih kontejnerskih sestara, još je manje voleo bratstvo bubašvaba iz vitrina sa uredno složenim salamama, koje nikad nisu izlazile na ulicu.

Idući dalje, sve sigurnijim korakom, ali sve više usamljen, bubašvabac malo-pomalo, zaluta daleko u neke čudne ulice u kojima nikada nije bio. U tim ulicama nije bilo cipela koje svakodnevno gaze i ne mora se ići isključivo ivicom popljuvanog trotoara. Te su ulice bile veoma čudne, nisu bile ravne, nisu čak imale ni šahtove, nego samo neke zelene pertle koje su štrčale na gore.

»Bože moj«, pomisli bubašvabac, »gde sam to stigao, izgubio sam se, malo sam i ogladneo od tolikog šetanja, ovde nema hrane, nema kontejnera, kakvo li je ovo mesto?!«

I dok je tako razmišljao, jedva gazeći kroz zelene pertle i neke čudne braon Mc Donalds' slamčice, odjednom ga trže nečiji glas:

->Hej ti!«

Bubašvabac zastade i pogleda ka mestu odakle je dopirao glas. Iz trave izroni zelenkasta buba sa crvenim tačkama na leđima.

->Ti nisi iz ovog kraja brate, šta ćeš ovde?«

Ni malo se ne zbunivši bubašvabac odgovori ljubopitljivom i pomalo navalentnom neznancu.

->Ja sam bubašvabac brate, malo sam zalutao, nikad nisam bio u ovom kraju, a ko si ti?«

->Ja?!. Sinko ja sam smrdibubac!«

->Kako se zove ova čudna ulica smrdibubo, burazeru?«

->Ovo gde si ti nabasao nije nikakva ulica, ovo je park!«

->Stvarno, stvarno«, začudi se bubašvabac, »a šta ovo je neki zajeban kraj?«

->Ma jok, 'oćeš da kupiš ciglu?«, reče smrdibubac, nakezivši se.

->Ne kupujem cigle brate, ali prodajem bandere«, reče bubašvabac uzvrativši kez.« A ko živi u tom parku?«

->Smrdibube, penzioneri, šetači kerova i retki ostaci manijaka«, odgovori smrdibubac.

->Baš lepo, a šta vi radite tu u parku?«, upita bubašvabac, pomalo se osećajući postićeno zbog svog neznanja.

->Kako ko. Neki ćute i smrde, neki seru, a ima i gnjavatora.« Bubašvabac pogleda u stranu kao da mu je sve jasno i klimnu potvrdno glavom.

->A ti si dečko s ulice?«, upita smrdibubac.

->Pa, da.«

->I što si došao ovde?«

->Ne dopada mi se ulica.«

->Ne? A što?«

->Suviše govana.«

->Ha, suviše, a ovde misliš da ih ima manje?«

->Pa, jebem li ga, ima li?«

Smrdibubac se malo zamisli, pa reče:

->Ima govana svugde. Eto, na primer, ja sam bio i na ulici i video sam da je krcata govnama. Prosjaci na svakom ćošku, murija na svakom ćošku, gužva, smog, neispražnjeni kontejneri, kurve, pederi, makroi, žickaroši, gomila puna govana koja se stiska u većitom vrtlogu. Sve to stoji, ali ipak u parku ima više govana i gorih.«

->Kako to? Kako igde može biti više govana nego na ulici?«, zaprepasti se bubašvabac.

->Sad ću ti ja objasniti. Prvo, tu su penzioneri, to ti je posebna spečena vrsta govana. Pripadaju levoj struji. Ima nekoliko podgrupa. Tu su «borci«, zatim »šahisti-palamudisti«, »pesimisti«, »lutke od krvi i mesa«, »debeloguzani« itd. Manje-više, svi oni se odlikuju izrazitom tvrdoglavošću pomešanom sa tupošću. Mogu da opstanu i sa jako malo uslova za život. Drže se svoje grupe, dupe uz dupe, i nemaju svojih ideja. Žive od ideologije koja je laka i svarljiva. Ne poznaju samokritiku i nemaju unutrašnji monolog. Nisu opasni na direktan način, ali su dosadni do neslućenih proporcija. To im je glavno oružje. Mogu da ugnjave na smrt. Bilo je slučajeva. U susretu sa njima najbolja odbrana je ispaliti neku nebulozu, kao na primer: »Cunami pogodio Ameriku, eto im ga na, ima pravde!« zatim pre nego što se saberu, lagano se udaljiti uz široki osmeh.«

->Gadno bogami«, uzdahnu bubašvabac.

->Da, vrlo gadno. Eto, na primer oni su istrebili manijake. Manijaci su bili miroljubivi onanisti, sanjari. Pripadali su desnici. Krili su se po žbunju, i samo gledali. Nikog nisu dirali, dok ih penzioneri nisu ugnjavili svojom plitkom filozofijom. Manijaci su bili primorani da se povuku u svoje stanove. Neki od njih su morali da potraže spas u emigraciji. Nema više

svežeg vazduha i živih prizora za manijake. Morali su da nađu jalovu utehu na internetu. Ali to je druga priča.«

-»Uh, uh, a šetači kerova«, upita bubašvabac?

-»Oni su tu, predstavljaju drugu jaku struju u parku, centar. Dolaze u centar parka i puštaju svoje dlakave prijatelje da se iz centra raštrkaju po celom parku useravajući sve pred sobom. Uglavom dolaze ili rano ujutro, ili kasno uveče i ne zadržavaju se dugo. Kratak boravak ih je sačuvao od penzionera. Dođu, puste ih, useru, odu. Nije ih sačuvao samo kratak boravak, nego i kipovanje njihovih dlakavih prijatelja. Tone i tone novih i novih govana. Hrpe. Planine. Penzioneri se zaglibe i ne mogu da mrdnu. Dok se odglibe, hop, šetača više nema.«

Nastade tišina na nekoliko sekundi. Zatim smrdibubac naruši tišinu.

-»Jesi li i dalje željan da ostaneš ovde?«

-»Pa i nisam baš, mislim da ću se ipak vratiti na ulicu. Nego da te pitam, kako vi smrdibube opstajete u tako surovom svetu?«

-»Ah, to je duga priča. Vodimo gerilski rat. Krijemo se među govnama. Mažemo se govnama da bismo se utopili u ambijent. Danju ne izlazimo, krećemo se samo noću, u malim grupama. Svako od nas nosi poseban metak, za slučaj da upadne u обруč penzionera. Vodimo specijalni propagandni rat. Naši timovi lepe po drveću razne parole za obeshrabrivanje penzionera kao »PAZNJA, OTROV PROTIV PACOVA«, ili »IZGUBLJEN OPASAN PIT-BUL«, ili »NE HRANITE VEVERICE, POJAVILO SE BESNILO«...

-»I, jel pomoglo?«

-»Nije, jebi ga, kasnije smo doznali da su penzioneri otrov skupljali i mešali ga sa brašnom, zatim su to dilovali po obodima parka, za pit-bula nisu ni znali šta je, a veverice su još za vreme sankcija i gladi pohvatali i podmazali stomake.«

-»Bedak, loše vam ide u propagandnom ratu.«

- >»Da.«
->»Pa šta ćete sad?«
->»Ništa, nastavljamo rat i nadamo se.«
->»Čemu?«
->»Da ovi izumru sami, jer je praksa pokazala da jedino sami sebi mogu da presude. I da čekamo novu generaciju penzionera.«
->»Da, pametno, ali brate, šta ako budu isti ko ovi?«
->»E, brate onda, jebi ga, uvek nam ostaje onaj metak...«
->»Da, druge nema.«
->»Nego, šta si odlučio brate, ostaješ ovde?«
->»Ni slučajno, vraćam se nazad.«
->»E, pa onda, srećno!«
->»Srećno i tebi brate, tebi je potrebnije.«

I tako, bubašvabac i bubasmrdac se pozdraviše i dok je veće uveliko pustilo svoje pipke nad potkresanim krošnjama, bubašvabac ubrzanim korakom pohita kući.

Jutro. Prvi sunčevi zraci obasjavaju jutarnju rosu na vlatima meke trave što netaknuto treperi. Na obzorju parka pojavljuju se prve senke...

Zoran Zelemika, 1974 godište,
Beograd,
oblakoder@yahoo.com

EHO

(Branku Miljkoviću)

Sudbina mi je gora
no' u igrača na žici
- on svoju liniju zna,
a ja se sapličem između trnja
uvelih reči, bleđih sećanja
lebdeći u prostoru između ja i ne-ja.

Ponekad
okrenem lice senkama
i posmatram igru mrtvog života,
taj bleđi ples na sivilu zidova;
uvek mi utekne onaj trenutak,
onaj blaženi znak
kada se u okvire noći
nemo otisne dan.

Moj prijatelj već sanja doline u cveću,
iz snova mi šalje užad snenih reči
po kojima često ja u njegov san
dolutam k'o eho jednog prošlog sveta.

Danka Radenović, 1980 godište ,
studira filozofiju u Beogradu,
dankar@infosky.net

NEOBIČAN ČOVEK

Deda mi je nedavno ispričao jednu zanimljivu pricu o čoveku, koji je, ostavši sam bez porodice (nesrećan slučaj je tako hteo), toliko zavoleo svoju kravu, da je počeo da spava sa njom u štali . Slama pod njim , ćebetom pokriven, pred spavanje, kao detetu je svojoj Šarulji (uobičajeno ime za krave) pričao bajke za laku noć. E, sad, kako se saznalo da je starac Milivoje sa Šaruljom razgovarao? Vidali su ga po polju kako sedi i nešto drži u ruci , nešto nalik na knjigu. Znatiželjni da vide šta radi pod drvetom, dok Šarulja pase i šta to zanesen u rukama drži, prišlo mu je nekoliko seljana i započеше razgovor. Milivoje već pomalo odviknut od ljudi, zbuni se tom iznenadnom posetom, ali se ubrzo pribere i kao da je juče sa njima u kafani bio pozdravi ih rečima :”Zdravo da ste”, ja izveo moju Šarulju na ispašu!” – “Ako Milivoje ! A šta to držiš, kao neka knjiga ?” – “Eto da ubijem vreme. Čitam, a posle Šarulji sve redom izdeklamujem, onako kako sam pročitao , po koju reč zaboravim, ali ona se ne buni, sluša me i dremež je ‘vata. Tako i ja usnim lakše kad znam da je ona mirna.”

Bojana Lukić, 1970 godište
veterinarski tehničar iz Beograda
ravijojla@sezampro.yu

Kad se opet budu čitale pesme,
i u ljudima opet ljude poznaš,
kad se u mutnim vodama otopi
jesenji sneg i proletnji mraz,

kako bedno beše, kazaćemo,
vreme kuknjave, pušaka i kama,
kad je pesnik nepotreban bio,
a čoveku čovek bio stranac.

Laco Novomeski 1904–1976,
istaknuti slovački pesnik
u periodu između dva rata;
pretstavnik blaže struje
revolucionarne poezije - poetizma.

BABA KOLJE KOKOŠKE

Baki, njoj, i trava pod nogama dovikuje da raste. Kokoške kolje jednakom ljubavlju, kao što će ih jesti. Zatim se pomoli takvom rutinom, da sasvim mirno u molitvi može da spoji samo jedan dlan. Tumara po dvorištu, nekako kradomice, kao da je upravo ukrala vazduh ili naše dragoceno vreme, koje nam niko nije ni dao. Gleda nebo kao da je upravo bila u ribolovu i bivstvuje u telu, koje pripada Gospodu.

Zaklala je kokoške. Oko devet. I ruke pere tako što ne koristi ni vodu ni sapun, samo ih tare jednu o drugu kao muva. A zatim, u otkucaju budilnika nos ogreva iznad kafe.

Veronika Šikulova, rođena 1967. godine,
savremena slovačka prozna autorka i
novinar u Bratislavi.

*Dedi Radomiru Cici Stankoviću,
u pokoj i spomen.*

Pod suncem

Pod podmuklim suncem
nad oranicama
voćnjacima
livadama
kraj bunara
izvora
potoka
nemirno srce od vreline da sakrije
da okrepi telo sanjivo
da odagna sile nečastive

Pod prokletim suncem
što ko slutnju za vratom oseća
i zvuk demonskih koraka
negde u daljini
pa u muk

Pod zlokobnim suncem
plač
davno umrlog
Čoveka

Svetlana Avakumović,
cecily@mobtel.co.yu

UMORNA SAM

Kada je zatražila da pročita neku od mojih pesama to je bilo kao da mi je odsekla palac na desnoj ruci. A bez njega više nikada ne bih mogao da pišem. Nisam zaboravio da mnogi pišu i levom rukom, ali me to nije ni najmanje utešilo. Uostalom, osećao sam da, kada bi pročitala moju poeziju, neizbežno bi saznala nešto o meni što ni ja sam ne poznajem. Moj svet bi postao otkriveniji za još jednu ljusku.

Odložio sam odgovor i uporno pokušavao da skrenem temu na film koji je upravo počinjao na prvom programu RTS-a. Pomislio sam da sam u tome uspeo, ali je ubrzo, potom, ona ponovila svoju želju. U njenom glasu je bilo nečeg zapovednog, nečeg oštrog, kao sekira. Zato sam naglo uhvatio palac desne ruke tako što sam ga sakrio u dlan ispod četiri preostala prsta. Sa levom rukom je mogla da radi šta hoće.

Nisam imao izbora; iz srednje fioke radnog stola prstima leve ruke izvadio sam rokovnik plavih korica i moj život je već postao otkriven za još jednu ljusku. Otvorila je svesku jednim nemarnim pokretom i krenula da čita. Pogled joj je isto tako nemarno prelazio sa stranice na stranicu, dok je palac desne ruke, zbunjen, još uvek ležao skriven ispod ona četiri prsta.

Potom je naglo sklopila korice.

“Umorna sam”, izgovorila je, i plava sveska se već našla na drugoj strani kreveta...

Zdravko Trivić.1980. godište,
postdiplomac na arhitekturi, živi u Beogradu,
vitrzd@verat.net,

UZDRHTALI ODMETNIK

Pitam svoje sposobnosti
Koliko znači proticanje?
Izlivi misli?

Rastuća čežnja
Prerasta u očaj samoće
Kada ne zeliš da prekineš svoju
Smislenu povezanost
Ili logistikon.
Valjda tako možeš biti podnošljiv
I sebi I drugima.

Tek tako me pitaš
Za odgovore koji me remete u svoj
Spokojnosti koju nosi ova prazna soba
U njoj odzvanja svaka moja
Mekana izgovorenost.

Stranger
Koji bi da
Pozdravi na svoj način
I igra u svojim ritmovima
U gomili.

Čovek koji bi da
Prekorači pločnikom
Preko glavne ulice
Nepovijenih obraza niti kostiju,
Uzdrhtali odmetnik.

Batin Aleksandar, 1982. godište,
studira filozofiju u Beogradu,
aleksin@ptt.yu

SAMOK

„Dobrodošli na planetu Samok. Nadamo se da ste imali ugodan let i da ćete imati lep boravak. Pristupite kabinama i sačekajte, molim.”

Stolica je bila staklena, hladna, bez ukrasa. Kabina velika, sa dvoja vrata, jedna ispred i jedna iza Kitirka. Torba se nalazila sa njegove desne strane, kod nogu; odeća prebačena preko staklenog paravana.

Jedan stariji, krupniji Samok je ušao na vrata ispred Kitirka i upitao ga, ne osobito ljubazno:

„Jeste li me dugo čekali?”

„Ne.”

„Dobro. Je li to sve od prtljaga što imate sa sobom?”

„Da.”

„Zašto tako malo?” Čovek začuđeno pogleda Samoka. Šta se to njega ticalo?

„Više mi nije potrebno.”

„Koliko ste planirali da ostanete?”

„Nedelju dana.”

„Bojim se da ćete morati da produžite boravak.”

Rekao je Samok mirno i ukucao podatke u kompjuter ugrađen u nadlanicu.

„Zašto? Zar brod ne ide svake nedelje?”, upitao je Kitirk začuđeno.

„Da, ide, ali je najkraći propisani boravak na našoj planeti petnaest dana.”

„Kakav je to propis?”, upitao je Kitirk začuđeno.

„Vrlo praktičan. Pošto nam je turizam u opadanju, odlučili smo se da svakom omogućimo duži boravak na našoj planeti.”

„Čak i ako se dolazi zbog jednodnevnog posla?”

„Čak i tad.”

„Pa, to je suludo!” Osećao je kako mu se grči stomak i znoje dlanovi.

„Ali, deluje.” Odgovorio je Samok mirno. Kitirk ga je posmatrao nekoliko trenutaka u čudu. Zar je moguće da je neko doneo *takav* propis?

„Ovo je odeća u kojoj ste došli?”

„Da.”

„Moraće malo da se poradi na njoj.” Samok je upisivao podatke u kompjuter. Bio je vrlo predan poslu.

„Nešto nedostaje?” upitao je čovek nervozno.

„Jedan rukav.”

„Kako to mislite?” Hladan znoj je počeo da mu izbija po čelu.

„Primećujete da svi na Samoku imaju treću ruku smeštenu na grudima. Ne trpimo velike razlike na planeti. Biće Vam ugrađena jedna.”

Da nije sedeo, srušio bi se.

„Otvorite torbu. Šta imate da prijavite?”

„Samo lične stvari.” Kitirk se premišljao da li da prekine ovu neugodnu proceduru, ali se prisetio da je posao zbog kojeg je došao bio suviše važan da bi propao.

„Koliko pari čarapa?” Ostao je bez teksta. Prestao je da lupa nogama o pod od stakla i zagledao se u Samoka. Ovaj se sam poslužio.

„Šest, sedam. Dokupićete.” Ukucao je podatke u nadlanicu. Kitirk ga je zabezegnuto posmatrao.

„Košulja? Devet. Mnogo. Pet ćete prodati, ovde se mnogo ne modira.”

Nije treptao.

„Zinite.”

Zinuo je kao po komandi.

„Hm. Dva zlatna zuba. Ne valja.”

„Kako pobogu ne valja?! Šta se to ovde dešava?!”

Nije više mogao da izdrži. Dođavola i posao! Ovo odmah mora da se prekine.

„Na planeti Samok kriminal je iskorenjen. Svako javno pokazivanje bogatstva je rizik da se kriminal opet ne raširi. Zubi će Vam biti izvađeni i vraćeni pre nego što odete.”

„Ovo je nečuveno!”

„Ali, deluje”, odgovori Samok mirno. „Ustanite.”

Prišao je čoveku i dobro osmotrio svaki delić njegovog tela.

„Mala mišićna masa, mali stomak. Jedna injekcija za povećanje mišićne mase, druga za povećanje telesne težine.”

„Sad je stvarno dosta!” Kitirk je krenuo da se obuče, iznerviran, ali ga teška ruka Samoka i gvozdeni stisak, zaustaviše.

Prebledeo je.

„Želim Vam ugodan boravak na planeti Samok”, reče i povede ga sa sobom.

Tamara Lujak, 1976 godište,
apsolvent na Filozofskom fakultetu u Beogradu,
petelin@drenik.net

bolje mi je

letim...
čim zora svane postanem ptica
letim...
... i stignem u drugu zemlju.
osećam bol,
pa još više i više
srcu kažem: "tiše!"
pa ono još dalje i plače
tišinu ne nađe;
vratim se.

letim...
bolje mi je.

letim bez krila
zemljo moja mila.

Mirjana Čokov

NASILJE U PORODICI

Negde pred jutro pijani Djura ubi od batina pijanog Zlatka ispred bistroa "Zlatna patka." Ni pet minuta nije prošlo otkako je pijani Zlatko uštinuo konobaricu Željku, ljubavnicu pijanog Djure, a već mu se nos valjao u kaljuzi.

Ni u kući nije našao mira, već ženu Slavicu kako zvoca što se opet napio k'o letva. Pijani Zlatko je prebi tako da se sve pušilo, pa smirene sujete zaspao u fotelji.

Milenko zatiče mamu Slavicu u kuhinji kako suzama sladi princez krofne. Zapita je zašto plače, a ona mu umesto odgovora zalepi šamarčinu zbog blatnjavih cipela.

U sobi Milenko zatiče sestru Ivanku, slatku devojčicu pegavog lica i plavih kikica, kako se igra na njegovom kompjuteru. Tako ju je izdevetao da je zapamtila za ceo život.

Ivanka je samo sela na verandu, plakala i mazila dalmatinca Simu koji je došao da je uteši.

15.07.99.

Damjan Pejović, 1977 godište,
privatnik u Novom Sadu,
zelenikonj@gmail.com

Nasilje u Porodici

Negde pred jutro pijani Djura ubi od batina pijanog Zlatka ispred bistroa "Zlatna patka" ni pet minuta nije prošlo od kako je pijani Zlatko ustunuo konobaricu Zeljku, ljubavnicu pijanog Djure, a vec mu se nos valjao u kaljuzi!

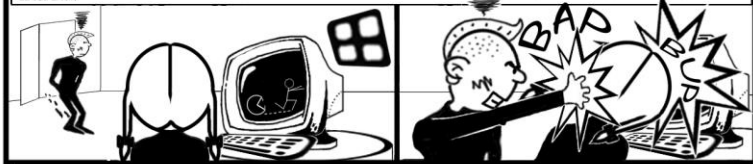
Ni u kući nije našao mira već ženu Slavicu kako zvoća što se opet napio k'o letva. Pijani Zlatko je prebi tako da se sve pušilo pa smirene sujete zaspao u fotelji.

Milenko zatiče mamu Slavicu u kuhinji kako suzama sladi princez krofne. Zapita je zašto plače a ona mu umesto odgovora zalepi žamarcinu zbog blatnjavih cipela.

U sobi Milenko zatiče sestru Ivanka, slatku devojčicu pegavog lica i plavih kikica, kako se igra na njegovom kompjuteru. Tako ju je izdevetao da je zapamtila za ceo život.

Ivanka je samo sela na verandu, plakala i mazila dalmatinca Simu koji je došao da je uteši.

